

De gave van profetie

Opbouwen, troosten, bemoedigen

*Ik draag dit boek op aan Rick en Julie Joyner,
die niet alleen trouwe vrienden zijn,
maar die, voor zover ik weet, meer hebben gedaan dan wie dan ook,
om de profetische bediening in de kerk te herstellen.*

Jack Deere

De gave van profetie

Opbouwen, troosten, bemoedigen

Inside Out Publishers
Postbus 2573
3800 GC Amersfoort

De gave van profetie

© Copyright 2001 by Jack Deere
Originally published under the title: *The Beginner's Guide to The Gift of Prophecy*

Originally published in the USA by Regal Books
A Division of Gospel Light Publications, Inc.
Ventura, CA 93006 USA
All rights reserved

Auteur: Jack Deere
Vertaling: Arienne Lammers
Omslagontwerp: Douglas Design
Layout: Datawyse Maastricht
Redactie: Elyn Videler - Doornenbal,
Eindredactie: Anri van Toor

Bijbelcitaten afkomstig uit NBV - vertaling, tenzij anders aangegeven

ISBN 978 90 77992 07 4

© 2008 Inside Out Publishers - Amersfoort

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaargemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Dankbetuigingen	6
Woord vooraf	7
Inleiding	9
1 Niemand had het me ooit verteld	13
2 Je gave ontdekken	25
3 Leren zien hoe God openbaart	39
4 Gods stem onderscheiden	57
5 Gods betekenis van een woord begrijpen	73
6 Profetische gekte vermijden	93
7 Het doorgeven van profetische woorden	103
8 Misleiding, demonen en valse profeten	117
9 Groeien in je profetische gave	129
Naschrift Genieten van de symfonie	141
Aanbevolen boeken	143

Dankbetuigingen

Ik wil onze vriend Ken Gire bijzonder bedanken. Hij is een van de beste schrijvers die ik ken. Hij heeft het hele manuscript gelezen en veel waardevolle suggesties gedaan.

Als trotse vader heb ik ook het voorrecht om mijn zoon, Stephen Craig Deere, te bedanken. Hij is een bekroond journalist en heeft belangrijke verbeteringen aangebracht.

Ten slotte gaat mijn dank uit naar de geweldige mensen van Servant, vooral naar Kathy Deering, mijn redacteur.

Voorwoord

In de tijd dat de EO het programma Ω mega uitzond, mocht ik als presentator vaak op pad om voor dat programma mensen te interviewen die getuige waren geweest van bijzondere manifestaties van het Koninkrijk van God. Prachtige verhalen over wonderen en tekenen waarin steeds weer zichtbaar werd hoe lief God deze wereld heeft en wat een geweldige genade ons mensen in de Here Jezus ten deel valt. Maar één ding stoorde me altijd. De verslagen die wij deden, waren altijd achteraf, het wonder was al gebeurd en wij konden weinig meer doen dan de getuigenverslagen vastleggen en er in het programma over napraten.

Dat veranderde toen we een programma over profetie maakten. In de studio zaten mensen die regelmatig profetieën ontvingen, en tijdens het dankgebed na de uitzending gebeurde het. Eén van hen had een profetie voor ons team. Fascinerend, indrukwekkend en tegelijkertijd zat ik vol met vragen. Hoe werkt dit, wat moet je ermee, kan dit mij ook overkomen en ga zo maar door.

In die periode kreeg ik ook de gelegenheid om Jack Deere een keer te interviewen. Wat een aimabele man! Een doorwrocht theoloog die tegelijk niet bang is voor nieuwe ervaringen en vooral een enorm verlangen heeft om de Heer Jezus beter te leren kennen. Een man van de theorie én de praktijk!

In de afgelopen 15 jaar ben ik bekender geraakt met deze gave van de Heilige Geest (zie 1 Korintiërs 12) en daarbij waren twee boeken van Jack Deere, *Surprised by the Power of the Spirit* en *Surprised by the Voice of God*, erg behulpzaam. Maar wat die boeken nog niet deden, doet dit boek wel: praktische aanwijzingen geven. Ik hoop daarom dat dit boek u als lezer op weg helpt in die o zo kostbare praktijk van het omgaan met profetie. Profetie opent namelijk een nieuw perspectief op Gods liefde en zorg voor u. Met name die profetieën die 'aankondigend' zijn, hebben mij tot het

beseft gebracht dat God in zijn liefde niet alleen mijn redding in gedachten heeft maar ook een droom voor mijn leven heeft. Door het toepassen van aanwijzingen zoals die in dit boek staan, krijg ik daar steeds beter zicht op. Tegelijk schept dit besef een vacuüm tussen waar ik nu ben en wie ik nu ben en dit profetische perspectief op mijn leven. En, daar zit hem het geheim. Jozef de zoon van Jacob, die later onderkoning werd, kende Gods droom over zijn leven. Zijn karakter werd in de jaren tussen de openbaring van die droom en de vervulling ervan, veranderd en gevormd. Jozef koos ervoor om niet naar de omstandigheden maar naar Gods droom te kijken en zich daarnaar te gedragen. Zo kon het gebeuren dat zijn baas Potifar zijn hele huishouden aan hem toevertrouwde en dat hij later in de gevangenis opnieuw werd herkend als een man aan wie je veel, zo niet alles met een gerust hart kunt overlaten. En, toen het zover was en de Heer ingreep, was Jozef er klaar voor.

Ik bid dat dit boek u zal helpen om het profetisch spreken van God in uw leven een goede plek te geven, zodat u Gods droom over uw leven leert kennen en u zich daarnaar kunt richten en gedragen. Daardoor zal uw karakter op een unieke manier gevormd worden en iets van Christus weerspiegelen en daar zal iedereen in uw omgeving beter van worden.

Menno Helmus
Nieuwegein, juni 2008

Inleiding

Dit boek is een praktisch handboek voor de hedendaagse profetische bediening, geen wetenschappelijk werk. Een groot deel van dit boek vertelt het verhaal van mijn eigen profetische ervaringen, of mijn ontmoetingen met de profeten. Het vertelt ook het verhaal van Paul Cain. Paul is een van de beste profeten die ik ken. Ik heb veel over de profetische bediening geleerd door jarenlang gewoon naar hem te kijken en ik wil u graag laten delen in zijn ervaringen.

Ik heb geprobeerd om alle ervaringen en richtlijnen die in dit boek worden beschreven, met Bijbelteksten te ondersteunen. In de paar gevallen dat ik geen ondubbelzinnige Bijbelse ondersteuning kon vinden voor iets, wat wel vaak voorkomt in de hedendaagse profetische bediening, heb ik geprobeerd dat aan te geven.

Ik hoop dat niemand zich beledigd voelt door de mannelijke toon van het boek. Ik heb bijna alleen maar het woord 'profeet' gebruikt, en wel om twee redenen. Ten eerste gaan de meeste Bijbelse voorbeelden over profeten en niet over profetessen. Ten tweede zou het lezen van het boek heel vermoeiend zijn, als ik constant 'profeet of profetes' had geschreven. Ik hoop dat mijn grote respect voor profetische vrouwen duidelijk wordt uit de verhalen in dit boek.

Ten slotte vertelt dit boek slechts het persoonlijke stuk van de profetische bediening en geeft het je een basis waarmee je kunt beginnen. Zo de Here wil, neem ik mij voor om na dit boek een ander te schrijven, over hoe en waarom de profetische bediening volwaardig moet functioneren als onderdeel van de volledige roeping van de kerk; zeker nu de eindtijd haar einde nadert..

Jack Deere,
Fort Worth, Texas 2001

Niemand had het mij ooit verteld

Had God me naar deze kamer gebracht? Wilde Hij dat ik iemand ontmoette die ik nog nooit eerder had gezien en die toch mijn pijnlijke geheimen kende? Of had de duivel me hiernaartoe gebracht? Met ieder geheim dat werd onthuld was het moeilijker mij te verschuilen achter mijn masker van onverschilligheid. Werd mijn hart genezen door ieder geheim dat aan het licht kwam? Was dit een kwelling of een operatie? Kon het blootleggen van de pijn die ik zo diep had weggestopt een positief effect hebben? Ik had zelf de profeet toestemming gegeven om te profeteren, en nu kon ik hem niet meer stoppen.

Niemand had me ooit verteld dat profeten zo functioneerden. De enige profeten waarmee ik tot op dat moment bekend was, waren de profeten die in de Bijbelverhalen voorkomen. Ik geloofde dat het ambt van profeet niet voor deze tijd is. We hebben de Bijbel, dus ik zag niet in waarom we nog profeten nodig hadden. Als we hun trouwens wel de ruimte zouden geven wat voor chaos stond ons dan te wachten? Volgens mij was het ambt van profeet slechts van tijdelijke aard. Met het afronden van de canon van de Bijbel was het naar mijn idee verdwenen.

Toen gebeurde er iets waardoor mijn standpunt veranderde. Wat dat was, kun je lezen in mijn boek *Surprised by the Power of the Spirit*. Laat me er slechts dit van zeggen: ik had meer redenen gevonden om te geloven in het bestaan van de profeten dan te geloven dat God ze aan de kant had gezet. Maar wat geloofde ik tot nu toe dan? Mijn geloof was nog steeds behoorlijk theoretisch, totdat ik van een vriend hoorde dat er in Kansas City profeten waren,

echte profeten. Hij was van plan ze te ontmoeten en vroeg me of ik zin had om mee te gaan.

Ik belde mijn geestelijk raadgever en vertelde hem dat ik een ontmoeting zou hebben met die bewuste profeten. Hij zei: 'Jack, laat je niet misleiden door die profeten. God heeft je verstand gegeven. Gebruik het ook.' Ik stelde me zijn gefronste gezicht aan de andere kant van de lijn voor. Ik kende niemand die meer ervaring had met het werk van de Heilige Geest dan mijn raadgever. Ik kende ook niemand die vriendelijker was – en uitgerekend hij was sceptisch. Mijn enthousiasme om die profeten te ontmoeten veranderde door zijn waarschuwing in een schild van vastberadenheid: ik zou me niet laten misleiden.

Maar mijn schild zou me niet beschermen. Vanaf het moment dat ik besloten had naar de ontmoeting te gaan was mijn vonnis getekend. Niet omdat ik getuige zou worden van een hevige tegenstelling en ook niet omdat ik urenlang een bediening zou verdedigen die door vele kerkleiders belasterd werd. Zelfs niet omdat ik nog meer tijd zou besteden aan het herstellen van schade die was veroorzaakt door misbruik van de gave van profetie. Nee, mijn vonnis was getekend omdat ik nooit meer zou kunnen genieten van de kerk of ander werk voor God, tenzij deze doortrokken waren van de Geest van profetie. De Geest van profetie won het van mijn verstand.

Op die stralende middag in september wapende ik mijn hart met mijn Bijbelkennis en wachtte ik mijn ontmoeting met Mike Bickle sceptisch af. Hij was de voorganger van de *Kansas City Fellowship* en van al die profeten. Mike had de bouw van een *American football*-speler, hoewel hij niet zo lang was. Hij was het zo zat geweest steeds maar weer te moeten horen dat hij te klein was om *football* te spelen dat hij zijn toevlucht had gezocht in krachttraining. Toen hij klaar was met trainen, rende hij veel grotere *tackles*¹ omver en won bijna de Heisman Trophy. Zijn diepe stem klonk vol

¹ Een *tackle* is een positie in American en Canadian football. Er zijn twee soorten *tackles*: De *offensive tackle* en de *defensive tackle*.

Offensive tackles behoren tot het aanvallende team. *Tackles* hebben als taak spelers van het verdedigende team te stoppen, wanneer een van de medespelers uit de eerste linie weggaat om de bal te ontvangen uit een pass.

Defensive tackles zijn de grootste en sterkste spelers van het verdedigende team en staan opgesteld tegenover de *offensive guards*. De taken hangen af van de strategie.

gezag, maar hij straalde vooral vreugde uit. Als ik bij hem in de buurt was, voelde ik me ook blij. Ik kon me niet voorstellen dat hij ooit weleens chagrijnig was. Voor ik het wist, was ik ontwapend en van hem gecharmeerd. Ik verlangde ernaar om Mikes vreugde en passie voor God zelf te ervaren.

Helaas was de vreugde die ik ervoer van korte duur. Toen ik de volgende ochtend wakker werd, wist ik weer dat ik gekomen was om de profeten te ontmoeten, niet hun voorganger. Nog voor het ontbijt verdween mijn vreugde om plaats te maken voor een trotse houding: ik was vastbesloten me niet te laten misleiden. Ik dronk mijn koffie op en was er helemaal klaar voor om die zogenaamde profeten te ontmoeten.

Toen mijn vrouw Leesa en ik die ochtend bij de kerk kwamen, werden we naar een klein somber kamertje met groene vloerbedekking geleid. Er stonden enkele oranje plastic stoelen in een kring opgesteld, want er waren vijf vrienden met ons meegekomen. Zij wilden God ontmoeten; ik wilde mensen beoordelen. Mike wachtte op ons en er waren vier mensen bij hem die we niet kenden. De eerste van die onbekenden ontmoette ik bij de ingang.

Hij was lang en atletisch en was gekleed alsof hij zo uit een catalogus van een postorderbedrijf was gestapt. Zijn gezicht paste echter meer bij iemand die zich thuis voelde in een kamelenharen mantel en op sandalen. Hij had halflang, grijzend haar, een peperen-zoutkleurige baard en diepliggende ogen. Door die ogen leek hij van een andere planeet te komen.

Eerst dacht ik dat ze onheilspellend waren, maar ik wist het niet helemaal zeker. Toen begon hij te praten:

‘Oh, ik had niet verwacht dat ik jou hier zou zien vanmorgen.’

‘Lekker eigenwijs’, dacht ik. Ik mocht hem gelijk al niet. ‘Hoe bedoel je? Ik ken je niet eens’, antwoordde ik.

‘Maar ik ken jou wel. Acht nachten geleden had ik een droom. Ik werd om drie uur ’s nachts wakker en ik dacht dat de droom belangrijk was, dus heb ik hem opgeschreven. Jij kwam erin voor. Mag ik je vertellen wat de Heer me over je heeft laten zien?’

‘Ik zei dat het goed was. Ik dacht: ‘Probeer maar. Doe je best maar. Ik laat me niet misleiden. Ik ben gewaarschuwd voor jullie profeten.’ Ik moet nog wel zeggen dat ik deel uitmaakte van een

totaal andere kerkelijke stroming dan deze man en dat hij me echt niet kende.

We gingen in de kring zitten. Ik had weleens van ‘*cold reading*’ gehoord, een vaardigheid die wordt toegepast door gokkers, handlezers en waarschijnlijk ook wel door valse profeten. Door je kleding, uitdrukking en gedrag te observeren kunnen ervaren mensen je ‘lezen’ zonder dat ze je kennen. Een toekomstvoorspeller ziet bijvoorbeeld dierenhaar op je kleding zitten en zegt: ‘Mijn geestelijk gids zegt me dat je van dieren houdt.’ Een gokker ziet misschien dat iemand altijd zucht vlak voordat hij tijdens het pokeren bluft. Gokkers noemen deze tekenen *tells* omdat ze je iets over jou vertellen. *Cold readers* zijn er ook behendig in om je details over je leven te ontfutselen. Het lijkt dan net alsof die details op een bovennatuurlijke manier aan hen geopenbaard zijn. Die ochtend besloot ik dat ik hem geen signalen zou geven, hoe behendig hij ook was in het misleiden. Ik zou hem geen *tells* geven die hem konden helpen dit spelletje te winnen. Ik hield mijn gezicht strak en staaarde hem recht in de ogen. Mijn ogen onthulden niets. Toen sprak hij en hij openbaarde alles.

‘Je hebt een gebed’, zei hij met een licht zuidelijk accent, ‘hoewel het meer is dan een gebed. Het is een van de grootste dromen van je hart.’ Daarna vertelde hij mij het gebed dat ik die morgen in mijn hotelkamer had gebeden. Datzelfde gebed bad ik bijna elke morgen. En hij had gelijk. Het *was* de droom van mijn hart.

‘God zei me je te vertellen dat deze droom van Hem komt en dat je zult ontvangen waar je om vraagt.’

Ik zou je kunnen vertellen wat dat gebed toen was en nu nog steeds is. Maar als ik het vertel, zou dat op zijn minst onbescheiden zijn. Sterker nog, het zou mijzelf dienen. Ik had om niets groters kunnen vragen en hier zat een profeet, net zo een als Daniël, die me vertelde dat mijn droom uit zou gaan komen.

Mijn granieten gezicht brak niet, er kwam zelfs geen barstje in. Mijn ogen bleven kalm, zonder dat er ook maar een sprankje vreugde in te zien was: hij zou van mij geen aanwijzingen krijgen. Maar vanbinnen barstte mijn hart van vreugde. Ik had sinds mijn twaalfde niet meer gehuild, maar nu kostte het me heel veel moeite om mijn tranen te bedwingen. Tot dat moment had ik nooit de uitdrukking ‘tranen van vreugde’ begrepen. Waarom zou iemand,

en zeker een man, willen huilen als hij blij was? Misschien was ik tot nu toe gewoon nog nooit blij genoeg geweest om het te begrijpen. Is het mogelijk dat ik voor God zo bijzonder ben dat Hij zo'n droom in mijn hart legt en me vervolgens vertelt dat Hij hem uit laat komen?

Nu kwam het volgende onderwerp.

'Je vader heeft je in de steek gelaten', zei hij.

Nee! Niet mijn vader. Dat onderwerp was verboden terrein, en fatsoenlijke mensen zouden daar niet over beginnen. Maar hoe kon hij iets over mijn vader weten? Mijn innerlijke vastberadenheid begon te wankelen. Hoe kon hij zo rustig praten over de ergste pijn in mijn leven en hoe kon ik me nu nog langer goed houden? Als ik mijn emoties de vrije loop zou laten, zou er niets overblijven van de persoonlijkheid die ik door de jaren heen krampachtig had weten op te bouwen. De angst om mezelf te verwoesten deed me wezenloos naar deze profeet staren.

Mijn vader had me inderdaad in de steek gelaten, ons allemaal eigenlijk. We waren een gewoon middenklassegezin van zes personen, tot op die ene dag. Het leek een dag als elke andere dag te worden. We maakten ons klaar voor een gewone dag. Samen met mijn twee jongere broertjes en mijn zusje, dat toen nog een baby was, ging ik bij mijn oma spelen. Mijn moeder ging naar haar werk op een verzekeringskantoor en mijn vader bleef thuis. Halverwege die ochtend streed hij zijn laatste innerlijke strijd en 's middags zette mijn vader een pistool tegen zijn hoofd. In de woonkamer van ons kleine huis met drie slaapkamers maakte mijn vader een einde aan de strijd die binnen in hem woedde. We hebben het nooit aan zien komen. Die nacht ging mijn moeder alleen naar bed; ze was nu een weduwe van vierendertig die maar weinig onderwijs had genoten en vier kleine kinderen op moest voeden. We zouden nooit meer een gewoon gezin zijn.

Ik was de oudste van de kinderen en was net twaalf geworden. Behalve enkele vrienden die de dagelijkse maaltijden langs brachten was er niemand die ons kon helpen het verlies te begrijpen of te verwerken.

Mijn vader was altijd mijn held geweest: in hem zag ik wat het betekende een man te zijn. Hij was sterk en slim. Ik kon me mijn leven zonder hem niet voorstellen, en dat is waarschijnlijk de re-

den dat ik nooit echt heb gerouwd. Voordat je kunt rouwen moet je eerst de werkelijkheid van je verlies onder ogen zien, en dat vond ik te beangstigend. Er was niemand die me kon vertellen dat je een verlies pas kon verwerken als je erom rouwde. God was er natuurlijk wel, maar het kwam nooit in me op om het in gebed bij Hem te brengen. Ik zou er mijn vader niet mee terugkrijgen, dus waarom zou ik het dan vragen? De bodem van mijn hart was een poel van pijn en verwarring. Ik had dat donkere water nooit meer in beroering gebracht. Ik liep er steeds weer omheen en had gezworen dat ik sterk zou zijn en nooit meer iemand nodig had.

Met mijn poel van pijn, die verborgen bleef vanwege de gelofte die ik mezelf had gedaan, gebeurde er wat met alle onverwerkte pijn uiteindelijk gebeurt: hij veranderde in bitterheid. Toen ik de pijn allang niet meer voelde, zette de bitterheid – die ik ook niet voelde – mij aan tot allerlei losbandig en schaamteloos gedrag.

Op mijn zeventiende greep de Heer in, voordat ik mij van het leven kon beroven in een poging de bewondering van mijn vrienden te oogsten met weer een roekeloze krachttoer. Van de ene op de andere nacht werd ik een volgeling van Jezus. In één nacht verloor ik mijn wilde gedrag en mijn rebelse vrienden. Maar de poel van bitterheid raakte ik niet kwijt. Ik wist nog altijd niet dat die bestond en ik wist ook niet dat ik er met Jezus over kon praten.

Niemand had mij ooit over bitterheid verteld, of over de boosheid die uit de bitterheid voortkomt. Niemand had me verteld hoe die de oorzaak van mijn vroegere rebellie en immoraliteit was. Niemand had me verteld dat bitterheid niet automatisch verdwijnt, zelfs niet als je christen bent. Ook had niemand mij verteld dat verborgen bitterheid je sceptisch kan maken over de goedheid in anderen en zelfs over Gods goedheid voor jou. Het was me allemaal nog nooit verteld. En dus was ik bang om veel van iemand te houden uit angst dat ik weer bedrogen uit zou komen.

Niemand had me ooit verteld dat bitterheid volledig onderdeel van je persoonlijkheid wordt als je er niets mee doet. Je weet niet eens dat het er zit, dus je houdt je bezig met het bestrijden van de symptomen van je boosheid en hardheid, nooit met de oorzaak ervan. Er was me weleens verteld dat de zonden van je jeugd je zullen blijven achtervolgen. Maar niemand had me ooit verteld dat de bitterheid uit je jeugd je tot aan het graf kan opjagen.

Toen ik achtendertig was, had ik al deze dingen nog nooit gehoord en Jezus besloot dat het tijd werd me over deze dingen te vertellen. Toen Hij begon te spreken, begon Hij eerst over de dood van mijn vader. Dat is de periode waarin de bitterheid wortel begon te schieten in mijn twaalfjarige hart. Daarom stuurde Hij deze omhooggevallen profeet, met zijn vreemde ogen, naar die sombere kamer om het gesprek te beginnen. Op dat moment had ik er geen idee van wat de Heer aan het doen was. Ik wist niet eens zeker of het de Heer wel was. Ik wist alleen wat ik voelde, namelijk dat die profeet mij aanviel met mijn eigen geheimen en iets naar boven bracht wat verkeerd was en nooit meer rechtgezet kon worden. Ik wilde dat het gesprek hier eindigde. Maar de stem met het licht zuidelijke accent ging verder.

‘De Heer zal het verlies van je vader vergoeden. Hij zal je nieuwe vaders geven. Je zult niet van maar één man leren, maar je zult in elke nieuwe fase van je leven de vader krijgen die je nodig hebt.’

Dat de dood van mijn vader ter sprake kwam, was pijnlijk, maar de belofte van nieuwe vaders was schokkend. Hoe kon iemand, zelfs God, het verlies goedmaken van de vader van een twaalfjarig jongetje? Ik had geen nieuwe vaders nodig; ik was achtendertig jaar en was zelf vader. Bovendien was ik volkomen tevreden met de geestelijk raadgever die ik op dat moment had. Ik kon me niet voorstellen dat ik ooit iemand anders nodig zou hebben. Maar ik zei helemaal niets hardop. Ik staaarde hem onaangedaan aan.

Het was tijd voor het volgende onderwerp.

‘Je bent geboren met een sportieve aanleg, maar de Heer heeft toegelaten dat je er niet optimaal gebruik van kon maken. Dat deed Hij omdat je nu al je energie kon steken in je intellectuele ontwikkeling. Dat heb je ook gedaan, maar het heeft je niet opgeleverd wat je ervan verwacht had, en dat heeft je neerslachtig gemaakt.’

Hij had geen nauwkeuriger samenvatting van de afgelopen achtendertig jaar kunnen geven.

Ik was inderdaad geboren met een atletische aanleg. Ik was sterk en snel. In de *baseball*-competitie voor de jeugd kon ik op elke positie in het veld ingezet worden en ik was altijd een van de vier beste slagmannen. Als kind speelde ik *tackle football* zonder beschermers aan. Maar op het moment dat ik mee mocht gaan

doen aan georganiseerde sport op school verloor ik mijn vader. Daardoor veranderde alles.

Er was niemand die me naar de training kon brengen of na de training naar huis kon brengen. Mijn moeder verkocht tot 's avonds laat verzekeringen en inde premies om haar vier kleine kinderen te kunnen voeden, te kleden en onder één dak te houden. Ze vond sport onnodig, dus moest ik het sporten de volgende drie jaar van mijn leven missen. In plaats daarvan leerde ik koken.

In mijn leven was sport het belangrijkste, niet alleen omdat ik er zo veel plezier in had, maar ook omdat je begin jaren zestig als Texaanse jongen op die manier kon bewijzen dat je iemand was. Als goed sportman hoefde je niet grappig, slim of stoer te zijn. Je had het zo al gemaakt.

Toen ik aan de *high school* begon, mocht ik ook weer sporten. In de tweede klas werd ik toegelaten tot het *football*-team en het *baseball*-team. Hoewel ik drie jaar achterliep op al mijn vrienden, hield ik mezelf voor dat dat niet uitmaakte. Ik zou het wel inhalen: ik zou winnen. Maar dat gebeurde niet, want een enkelblessure hield me aan de zijlijn. Mijn blessure weerhield me er niet van om te veel te drinken. Ik gaf de brui aan sport en gaf me over aan een losbandige en schaamteloze levensstijl. Totdat de Heer mijn leven redde, letterlijk. Het gebeurde in de herfst van mijn voorlaatste jaar aan de *high school*. Vanaf dat moment ben ik gaan lezen: de Bijbel, de boeken van C.S. Lewis en nog veel meer. Ik ben er nooit meer mee opgehouden, want ik ontdekte dat ik goede cijfers kon halen als ik dat wilde. Ook ontdekte ik dat het in je voordeel werkte als je als slim werd beschouwd. Hoe ouder je werd, hoe groter dat voordeel werd.

Tegen de tijd dat ik naar de Bijbelschool ging, was het duidelijk dat ik niet alleen theologisch kon denken, maar dat ik ook aanleg had voor talen. Grieks, Hebreeuws en andere talen vond ik gemakkelijk en zelfs leuk om te leren. Op de Bijbelschool wist niemand of je op de *high school* aan sport had gedaan, en als men het al wist, maakte het niet uit. Iedereen wist wel wie de studieboeken waren.

Door docenten en studenten werd vaak gezegd dat je cijfers geen weerspiegeling waren van je geestelijk leven. Ik vraag me af of iemand dat echt geloofde; ik in ieder geval niet. Ik weet zeker dat ik

tijdens mijn hele academische vorming anders ben behandeld dan studenten met lagere cijfers. Er gingen deuren voor mij open die voor anderen gesloten bleven. Na het eerste jaar van mijn doctorale studie werd ik eindelijk toegelaten tot het team van professoren. Twee professoren van onze vakgroep 'Oude Testament' gingen twee jaar met verlof, en ik werd gekozen om hun plaats in te nemen.

'Professor Deere': dat was beter dan honkbalknuppels schoonmaken.

Ik was een professor! En niet zomaar een professor, zoals een professor in Engels of scheikunde. Nee, ik was een professor in het allerbelangrijkste onderwerp: theologie, de studie van God. En het was ook niet zomaar een willekeurige tak van de theologische studies: ik was professor in misschien wel de moeilijkste van alle disciplines, namelijk 'Exegese van het Oude Testament' en 'Semitische Talen'. Het gevolg was dat iedereen, van collega-professoren en studenten tot gemeenteleden, me met een nieuwe mate van respect behandelde.

Er was me nooit verteld dat er gevaren verbonden zijn aan een professoraat in de theologie, zeker wanneer je al op jonge leeftijd professor wordt. Ook had niemand me verteld dat je uiteindelijk teleurgesteld en neerslachtig wordt als je je identiteit ontleent aan je verstandelijke vermogens. Dat geldt helemaal als het om theologie gaat. Tot op die dag had niemand me dat verteld.

Deze profeet was geweldig. Hij had gelijk: ik was neerslachtig. Ik wist het, maar slaagde erin het voor iedereen te verbergen.

Ik voelde vreugde en pijn, verwarring en ontzag. Volgens mij had ik alle emoties al wel gevoeld. Toch stond ik nog niet toe dat mijn muur werd afgebroken. Jarenlang had ik geoefend om mijn emoties te beheersen en ze zorgvuldig te bewaken. Ik bleef nonchalant kijken naar de profeet uit de catalogus. Het enige wat hij van mijn gezicht zou kunnen lezen was: *misschien, misschien niet*.

Ik hoorde zijn zuidelijke accent opnieuw, nu bijna troostend, over hetzelfde onderwerp spreken.

'Al die tegenslagen waren nodig om je voor te bereiden op de vervulling van Gods roeping voor je leven.

'Dus de neerslachtigheid had *wel* een doel. God nodigde mij in zijn barmhartigheid uit om een nieuwe weg in te slaan. Hij had een

roeping voor mijn leven, maar ik was nog niet aan die roeping begonnen. Alles was tot nu toe voorbereiding geweest. God wilde dat ik zou slagen op het sportveld, maar Hij wilde niet dat ik dronken zou sterven bij een auto-ongeluk. Hij liet me slagen in de wetenschap, maar Hij wilde niet dat ik vergiftigd werd door dat succes. Hij stond toe dat ik neerslachtig werd om me te waarschuwen dat ik mijn identiteit niet zou moeten ontlennen aan sport en wetenschap.

Ik merkte dat ik opgelucht was over mijn sportieve falen. Het zou me nu niet langer achtervolgen. Het was nooit Gods bedoeling geweest dat ik zou uitblinken in sport, omdat Hij iets beters voor me had. Geloof en hoop deden samen een vreugdedansje in mijn hart. Maar aan de buitenkant danste er helemaal niets. Ik was nog altijd stoïcijns en bleef staren.

Het volgende onderwerp.

‘Je hebt op dit moment een conflict en je denkt dat er maar drie mensen zijn die aan jouw kant staan. Maar de Heer zegt dat ik je moet laten weten dat er nog vijf mensen aan jouw kant staan.

‘Ik had inderdaad een conflict en dacht ook dat er maar drie mensen waren die mij steunden. Behalve ikzelf was Leesa de enige die hier iets van afwist. Het kon gewoon niet dat de profeet van dit conflict afwist. Toch was dat wel het geval. Hoe wist hij dit? Hoe wist hij al die andere dingen?

Ik was ontzet. Hij was een echte profeet. En God was een echte God. Dat is Hij natuurlijk ook, dat weten we allemaal. Maar soms lijkt Hij heel ver weg en heel ver bij onze problemen vandaan. Dan lijkt het alsof we alleen een handboek over oorlog voeren hebben, terwijl we een wijze en heldhaftige generaal nodig hebben om ons te leiden in de strijd. Ik hoorde de stem van mijn Generaal door die profetische woorden heen. Hij zei me dat ik me geen zorgen moest maken, dat Hij me door de mijnenvelden van dit conflict zou leiden.

Ik had mijn masker allang af moeten zetten, maar ik hield nog altijd de tranen tegen. Ik deed alsof ik niet onder de indruk was van Gods liefdevolle alwetendheid.

Het volgende onderwerp.

De toekomst. De profeet liet mijn verleden voor wat het was en ging naar mijn toekomst. Zijn toekomstvoorspellingen waren,

denk ik, voor mij persoonlijk bedoeld om te overpeinzen, en niet om te publiceren. Omdat deze woorden volledig over de toekomst gingen, kon ik ze natuurlijk niet bevestigen. Maar omdat hij vier belangrijke feiten over mijn verleden juist had en er in zijn uitleg betekenis aan had gegeven, geloofde ik zijn voorspellingen.

Ik had op mijn knieën moeten vallen, net als de psalmdichter. Ik had uit moeten roepen naar de volken dat ze God moesten verheerlijken, maar ik kon het niet. Mijn masker van onverschilligheid bleef intact. Misschien was het koppigheid, misschien was het trots. Misschien had ik een of andere ziekte waardoor ik mijn emoties onmogelijk in het openbaar kon tonen. Of misschien wilde ik me er gewoon van verzekeren dat de profetie waar was en wilde ik de profetie niet op het laatste moment nog aanwijzingen geven. Dan zou ik, als het eenmaal voorbij was, weten dat het allemaal van God was en dat ik niets ervan beïnvloed had.

Nu was de profeet klaar en ik had geen redenen meer om mijn masker op te houden.

Het was voorbij. De profeet had me de geheimen van mijn hart verteld: het geheime gebed van mijn hart, mijn geheime pijn als kind, mijn geheime frustraties als tiener, mijn geheime neerslachtigheid als volwassene en mijn geheime conflict van dat moment. Ieder geheim kwam met een belofte die me bevrijdde van het verleden en me hoop gaf voor de toekomst. De profeet was echt. Ik wilde het wel uitroepen van vreugde naar de Heer, maar ik wist niet hoe. In plaats daarvan zei ik eenvoudig: 'Bedankt.'

'Graag gedaan', antwoordde hij. Niemand durfde iets te zeggen. Toen de profeet mijn geheimen openbaarde, was het zo stil geweest in de kamer dat ik vergeten was dat er nog anderen waren.

Vervolgens keek hij naar mijn vrouw. Zijn woorden voor haar waren even nauwkeurig en betekenisvol als ze voor mij waren geweest. Alleen hield Leesa geen schild omhoog. Zij had dat niet nodig. Al na een paar zinnen stroomden de tranen over haar gezicht, en haar huilen liet de transparante eerlijkheid zien die haar leven kenmerkt. Terwijl Leesa huilde, sprak zijn zachte, zuidelijke stem rustig woorden van genezing en belofte. Maar dat verhaal moet Leesa maar vertellen, niet ik.

Toen we de kamer uitliepen, vroeg Mike me: 'Zat er iets bij wat klopte, iets wat je aansprak?'

'Alles was volkomen waar. Hij zat er niet één keer naast', zei ik.

'Echt waar? Ik zat de hele tijd naar je gezicht te kijken. Ik wist bijna zeker dat je dacht dat het allemaal maar ongelofelijke onzin was!'

'Ik was gewaarschuwd.'

'Oh, *nu* begrijp ik het.'

Vanuit die sombere kamer liep ik een kleurrijke herfstdag in. Ik was verrukt over de ontdekking dat er inderdaad nog altijd profeten waren en ik werd direct verliefd op de profetische bediening. Ik wilde iedereen die het maar horen wilde wel vertellen hoe goed het was.

Ik had die ochtend een ontdekking gedaan die zo diep ging dat ik er op dat moment geen woorden aan kon geven. Ik had heel veel moeite gedaan om over de pijn van mijn verleden heen te komen en om een bijzonder persoon te worden. Anderen vonden wel dat ik bijzonder was, maar in mijn hart voelde ik me ziek. Toen stroomde, door de woorden van de profeet, Gods genezende liefde over me heen, die mijn verleden, mijn heden en mijn toekomst in een ander licht plaatste. God had de profeet alles over mijn pijn verteld, omdat Hij wilde dat ik wist dat Hij er altijd bij was geweest. Altijd. Hij zorgde voor de kleine jongen die van zijn vader beroofd was, Hij zorgde voor de gefrustreerde sportman, Hij zorgde voor de dronken rebel en Hij zorgde voor de geleerde met het zieke hart. Waarom? Omdat ik *echt* bijzonder voor Hem was. Dat was mijn ontdekking. Ik had die waarheid al heel vaak aan anderen verkondigt, maar je kunt een waarheid verkondigen zonder hem zelf te ervaren. Nu voelde ik dat ik altijd al bijzonder voor Hem was geweest, en dat gevoel deed me nog meer van God houden dan voorheen. God gebruikte de profeet om een last van me af te nemen: de last van het proberen bijzonder te zijn. Hij zei tegen me dat ik nooit verder had hoeven kijken dan zijn liefde om mijn waarde te vinden. Zojuist was goddelijke liefde opnieuw mijn leven binnengeglipt, waardoor ik een vreugde ervoer die ik wel voelde maar niet kon uitleggen.

Sommige woorden van de profeet deden me duizelen. Wat betekende het dat God me nieuwe vaders zou geven? Hoe zouden de

andere beloftes vervuld worden? Moest ik er iets speciaals voor doen? Wat ik op dat moment nog niet wist, maar nu wel weet, is dat in die ene profetische ontmoeting het mysterie, de verwondering en het ontzag op hetzelfde moment in mijn leven kwamen.

Daarmee ging een angstige gedachte gepaard – de gedachte dat ik een bepaalde drempel over was gegaan en dat mijn leven nooit meer zo voorspelbaar of comfortabel zou zijn als daarvoor. Avontuur en vreugde had ik allang verloren gewaand, maar ze waren eindelijk in mijn leven teruggekeerd.

Boven alles vroeg ik me af: hoe kan het dat die profeet me alles over mijn verleden en mijn toekomst heeft kunnen vertellen? Het antwoord op die vraag is het onderwerp van dit boek. Iemand had het me eindelijk verteld. Op mijn beurt wil ik het jou vertellen.

Je gave ontdekken

Ik wil je een verhaal vertellen over een bijzondere man. Zijn naam is Paul Cain. Hij werd geboren in 1929, het jaar dat de Amerikaanse beurs in elkaar stortte. Zijn familie kon tijdens de Grote Depressie maar net rondkomen. Zijn vader onderhield zijn gezin van vijf mensen met de tien cent per uur, die hij verdiende als tuinman in het kleine stadje Garland in Texas.

In die tijd kostte een bioscoopkaartje een dubbeltje. Paul herinnert zich nog dat hij als kleine jongen naar de film ging en tijdens de film een visioen had over zijn vader. Hij zag zijn vader gebukt staan over een hark in de warme augustuszon. Het zweet liep in straaltjes van zijn voorhoofd en druppelde vanaf het puntje van zijn neus op het grasveld van een gezin dat het beter had dan zij. Dat visioen kwelde hem. Zijn vader had een uur moeten zwoegen om de anderhalf uur durende film te kunnen betalen.

Dat was de eerste hint die de jonge Paul kreeg over zijn profetische roeping.

Op dat moment wist niemand dat de jongen uit dat arme gezin niet lang daarna de heerlijkheid van de Heer zou zien en een gave zou ontvangen die de levens van mensen over de hele wereld zou veranderen.

Paul was net acht geworden toen hij openlijk zijn geloof in Jezus beleed door naar voren te gaan in hun Baptistengemeente. Niet lang daarna ging hij met zijn oudere zus Mildred naar een gebedsbijeenkomst van een nabijgelegen kerk, de *First Assembly of God*. Terwijl Paul daar geknield voor het altaar lag te bidden, voelde hij dat er iets over hem kwam wat hem beangstigde. Het voelde voor

hem alsof hij zou sterven of in de hemel zou worden opgenomen. Hij stond op tijdens de dienst, zocht zijn zus en rende naar huis.

Toch raakte hij dat gevoel niet kwijt, het werd op weg naar huis zelfs nog sterker. Hij voelde een toenemende, onuitsprekelijke vreugde, maar het bleef beangstigend. Hij kroop in zijn bed en dacht dat de ondraaglijke vreugde zijn dood zou zijn. Toen vulde de kamer zich met een licht dat helderder scheen dan de Texaanse middagzon. Uit het licht kwam een stem: 'Paul, Paul.'

De kleine jongen was doodsbang, hij beefde helemaal, sloot zijn ogen en trok de dekens over zijn hoofd. De hoorbare stem werd een fluistering.

'Nog voordat je geboren werd, had ik al een bijzondere bediening voor je voorbereid.

'Het licht en het bijzondere gevoel vervaagden; de kamer werd weer normaal. Maar Paul niet, hij zou nooit meer normaal zijn. Hij was in extase geweest en was geroepen om een profeet te zijn.

Al vanaf de eerste eeuw heeft God christelijke mystici en gelovigen met liefdesverdriet opgezocht. Soms bezocht Hij zelfs zijn vijanden op een soortgelijke manier. Ze konden geen woorden vinden om de diepe gevoelens van welbehagen, maar ook angst, die ze ervoeren in de aanwezigheid van pure Vreugde en Heiligheid te beschrijven.

Een achtjarige jongen had dus zeker niet de woordenschat om zo'n openbaring te beschrijven. Ook had hij niet de belevingswereld om er iets van te begrijpen. Op dat moment was hij er zich niet van bewust, maar die avond was zijn profetische vorming begonnen. En God zou zelf toezien op zijn leerproces.

Vanaf die avond wist Paul dingen die gewone mensen niet wisten. Als ze bijvoorbeeld met het hele gezin aan tafel zaten, dan wist hij vaak wat zijn familieleden dachten. In eerste instantie dacht hij dat zijn vermogen om de gedachten van anderen 'af te luisteren' niet bijzonder was. Hij wist ook niet dat het iets te maken had met zijn eerdere ervaring, want hij ging ervan uit dat iedereen dat kon. Toen hij heel onschuldig begon te vertellen wat hij dacht dat iedereen al wist, ontdekte hij tot zijn schaamte dat hij een unieke gave had. Die gave bracht zowel conflicten als verwarring met zich mee. Hij kon de vriendelijke glimlach van zijn geliefde familieleden

namelijk niet rijmen met de jaloezie en de boosheid die zij verbor-
gen.

Hij zag regelmatig dingen die anderen niet konden zien, zoals engelen en demonen. Soms zag hij, nog voordat hij een huis bin-
nenliep, wie er binnen waren, wat ze aan hadden en wat ze aan het
doen waren. Pauls voorganger van de *Southern Baptist* kerk, Dr.
Parish, zag ook hoe bijzonder de kleine jongen was. Hij nam hem
vaak mee als hij op bezoek ging bij gemeenteleden. De kennis van
de jonge profeet hielp hem om voor zijn kudde te zorgen.

Pauls heftige roeping, zijn diepe en gedetailleerde inzicht en de
mate van zijn gave zijn ongewoon. Het is echter wel een goede
illustratie van Gods soevereiniteit. Net als de meeste profeten in de
Bijbel had Paul nooit om de gave gevraagd. God zocht hem een-
voudig op en riep hem zoals Hij de jonge Samuël riep (zie 1 Sam.
3:1-18). Paul had nooit om enige bovennatuurlijke ervaring ge-
vraagd; het gebeurde gewoon. Sommige ervaringen waren zo
vreemd, dat het bijna vijftig jaar duurde voordat hij begreep wat de
betekenis ervan was. We komen later nog terug op Pauls verhaal,
maar ik wil nu benadrukken dat God nog altijd de 'Ik kom, of je nu
klaar bent, of niet'-benadering gebruikt, waarmee Hij ook Paul
verraste.

HOE GAVEN GEGEVEN WORDEN

Paul Cain ontving zijn gave op een soevereine manier. Hij had er
niet naar gezocht en begreep het in eerste instantie ook niet goed.
Dit is misschien wel de meest gebruikelijke manier waarop mensen
een profetische gave ontvangen. Ik ontmoet regelmatig mensen op
conferenties die verbijsterd zijn door plotselinge profetische erva-
ringen waar ze niet naar gezocht hebben. 'Wat gebeurt er met me?',
vragen ze zich af. Het volgende verhaal is daar een goed voorbeeld
van.

De gaven worden soeverein gegeven

Onlangs vertelde een vrouw, Lynette heet ze, mij een droom die
haar nogal beangstigde. Ze zag een enorme put van tien meter
diep, die tot de rand toe gevuld was met giftige slangen. Bovenop
de slangen waren kleine baby's aan het spelen. Toen hoorde ze in

haar droom een stem zeggen: 'Haal de baby's weg bij het adderengebroid!'

Lynette wilde weten wat de droom betekende. Voor ze de droom kreeg, had ze het woord 'adderengebroid' nog nooit gehoord. Ik legde haar uit dat Jezus deze omschrijving gebruikte voor de godsdienstige leiders, die zijn tegenstanders waren (zie Mat. 12:34; 23:33). Deze leiders gebruikten een religieus vergif waardoor de harten van de slachtoffers zo opzwellen, dat ze het leven van God niet meer in zich op konden nemen. In haar droom stonden de slangen voor het leiderschap in sommige hedendaagse kerken. De baby's waren pasgelovigen of mensen die voor het eerst naar de kerk kwamen. In plaats van dat ze gevoed werden met de melk van Gods woord, werden ze vergiftigd door de leiders van de kerk.

Ze vertelde me dat ze geregeld zulke levensechte dromen had. Ze waren kort daarvoor zonder waarschuwing begonnen. Ze had niet om dromen gebeden en ook niet om indrukken over mensen, die ze nu ook steeds vaker kreeg. De indrukken waren niet gebaseerd op haar kennis van mensen; ze leken uit het niets te komen. Soms leken ze eerder op een innerlijke stem dan een indruk. Ze wilde weten wat er met haar gebeurde. Ze had niets van dit alles gezocht en was zelfs lid van een kerk die sterk gekant was tegen de gaven de Geest.

Ik had goed nieuws en slecht nieuws voor Lynette: het goede nieuws was dat ze geroepen werd om profetisch te zijn. Het slechte nieuws was dat ze geroepen werd om profetisch te zijn.

Het gevolg daarvan was dat ze zich de ene dag zou verheugen over een openbaring, maar dat ze zich de volgende dag (samen met anderen) misschien zou afvragen of ze haar verstand verloren had. En elke dag zou het adderengebroid het op haar gemunt hebben.

Soms beginnen profetische gaven op deze manier. De Heer neemt dan niet de moeite om Zich aan te kondigen. Hij draait gewoon de kraan van profetische ervaringen open en verstoort de saaiheid van een volkomen voorspelbaar, religieus leven. Hij geeft aan ons leven een nieuwe mate van mysterie en avontuur, zodat we leven vanuit het bewustzijn dat alle dingen nieuw geworden zijn (zie 2 Kor. 5:17).

Een Bijbelvers dat een soeverein meedelen van gaven beschrijft, vinden we in 1 Korintiërs 12:11: 'Al deze gaven worden geschonken door een en dezelfde Geest, die ze aan iedereen afzonderlijk toebedeelt zoals Hij wil.'

De Heilige Geest heeft op een soevereine manier geestelijke gaven gegeven aan alle gelovigen in het lichaam van Christus, zodat we elkaar beter kunnen dienen (zie 1 Petr. 4:10). Vaak komen die gaven op het moment van bekering en daarom denken sommigen dat we alle geestelijke gaven die we ooit kunnen krijgen op dat ene moment ontvangen. Ook denken ze dat we geen invloed kunnen hebben op de beslissingen van de Geest. Deze interpretatie veronderstelt dat als je de gave van profetie niet hebt ontvangen toen je tot bekering kwam, je die gave ook later niet zult ontvangen, ook niet als je het wel zou willen.

Maar de Bijbel en mijn eigen ervaring laten ons iets anders zien.

De gaven worden apostolisch gegeven

De apostel Paulus spoorde Timoteüs aan 'het vuur brandend te houden van de gave die God je schonk toen ik je de handen oplegde' (2 Tim. 1:6). Het woord dat hier met 'gave' vertaald is, verwijst naar geestelijke gaven. Paulus schreef aan de christenen in Rome: 'Want ik verlang ernaar u te ontmoeten en u te laten delen in een geestelijke gave, om u te sterken' (Rom. 1:11). Paulus wist dat hij het gezag had om geestelijke gaven mee te delen, ook als die niet bij iemands bekering waren gegeven.

Ik wil de discussie niet aangaan over de vraag of er tegenwoordig nog apostelen bestaan, maar niemand kan ontkennen dat er leiders zijn die meer gezag hebben dan anderen. Zij kunnen ook apostolische functies hebben. Wanneer zij door de Heer geleid worden om mensen de handen op te leggen en om bepaalde gaven te bidden, dan kunnen die mensen geestelijke gaven ontvangen, of hun gaven kunnen in kracht toenemen.

John Wimber, die jarenlang voorganger was van de Vineyard-gemeente in Anaheim in Californië en die de leider was van de hele Vineyardbeweging, had gezag om geestelijke gaven mee te delen. Jaren geleden riep John mij eens op een zondagavond naar voren in de kerk, legde zijn handen op mij en bad dat de gave van gene-

zing en de gave van kennis krachtiger door mij heen zouden werken.

De volgende dag vertrok ik op zendingsreis naar een ander land en tijdens die reis sprak ik op een bijeenkomst. Na de bijeenkomst zag ik een man die begin 60 leek. Ik 'wist' dat hij bang was dat hij Alzheimer zou krijgen, maar ik weet niet hoe ik wist dat hij bang was. Ik zag geen visioen en hoorde ook geen innerlijke stem, maar vanaf het moment dat ik naar hem keek, wist ik dat hij gebukt ging onder de angst voor Alzheimer. Dit soort dingen gebeurden regelmatig bij John Wimber, maar mij waren ze nog nooit overkomen.

Ik stelde hem de vraag: 'Meneer, bent u bang om Alzheimer te krijgen?'

'Ach, ik denk dat iedereen wel bang is om oud te worden', antwoordde hij.

'Maar denkt u dat het uw lot is om Alzheimer te krijgen?', vroeg ik.

'Ja, dat denk ik wel', gaf hij uiteindelijk toe. Hij geneerde zich om in het openbaar zijn angst toe te geven, want hij had nog nooit tegen iemand iets over zijn geheime angst verteld. Maar God wist het en Hij maakte die dag een einde aan de kwelling door een profetisch woord en gebed.

Tijdens die reis had ik regelmatig van dit soort ervaringen. Omdat John Wimber iets aan mij had meegedeeld, had ik een nieuwe mate van openbarings- en genezingsgaven ontvangen.

De gaven worden profetisch gegeven

Een tijdje na zijn bekering ontving ook Timoteüs nog een geestelijke gave. Paulus zei tegen hem: 'Veronachtzaam de genade die je geschonken is niet; je dankt haar aan de profetische woorden die de raad van oudsten over jou, onder handoplegging, heeft uitgesproken' (1 Tim. 4:14). Sommige oudsten kunnen profeten zijn geweest, of ze kunnen hun handen op Timoteüs gelegd hebben in antwoord op een woord van een van de profeten in de gemeente. Ik heb al vaak gezien dat profetische gaven op deze manier gegeven of wakker geroepen werden. Ik heb het zien gebeuren door de oplegging van handen en soms ook door een eenvoudig woord dat een profeet over een gelovige uitsprak.